

név: iskola: oszt.:

2022-2023

5.-8. osztály

4. forduló

Kaszás György: A mi kutyánk zseni (És mi is azok vagyunk)

kutyaregény (részletek)

Budapest: Corvina, cop. 2022

1) Hogy került Zazikutya a gazdáihoz?

.....

.....

2) Zazi szerint hogy akarták őt elnevezni a gazdái?

.....

.....

3) Mi a kutyafészek?

.....

.....

.....

4) Keresd meg a szövegben az alábbi szavak rokonértelmű megfelelőjét!

kéregetés

okos

.....

5) Nagyon sok jó... és néhány rossz tulajdonságot soroltak fel egymásról a kutya és a gazdi. Ki mondta? (gazdi / Zazi)

memóriája pengeéles

logikus elme

zseni

felfogóképessége hibátlan

intelligens

morcos

érdekérvényesítő képessége kiemelkedő

művelt

éles elméjű

feledékeny

nem kerten/kretén

bölcs

6) A sajt egy nagyon fontos kérdés náluk. De ki szereti, és ki eszi meg a sajtot a családban?

.....

.....

.....

.....

7) A gyereide/idegyere helyes formulája hogy hangzik Zazikutya szerint? Fejezd be!

Óh, hatalmas és imádott.....

.....

.....

Következő (5.) feladatlap: 2023. február 6-án, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu/hirek oldalról.

Kaszás György: A mi kutyánk zseni (És mi is azok vagyunk) Budapest: Corvina, cop. 2022 Elelk Livia rajzaival

Sőt. Ha úgy vesszük, a mi kutyánk zseni. Bizonyos értelemben véve rendkívüli tehetség. Például a tarhálás művésze, a lejmolás guruja, a kéregetés elismert szaktekintélye. Nincs az az eltökélt, mondhatni, gránitból faragott szív, ami ne olvadna puhára, ha ő kaját kunyerál. *Nem kapsz, ne is álmodj róla, Zazikutya!* – mondjuk neki rettentő sziklaszigorral. Miközben a kezünk már a jutifalatos stanecliban matat, hogy még időben juttasson valamit az éhező árvának. Gyorsan, még mielőtt éhen halna szegény, mert azt nem bíránk elviselni. A mi kutyánk érdekérvényesítő képessége tehát kiemelkedő. És ehhez kell, ugye, némi gögyi, méghozzá nem is kevés.

A mi kutyánk memóriája pengeéles. (Ostoba magyarok a túéles szót használják erre annak ellenére, hogy még senki nem látott éles tűt. De az egy másik probléma.) Soha nem fordul elő, hogy ne emlékezne – méghozzá pontosan! – arra, hogy mikor kell elfelejtenie, hogy nemrégén kapott jutalomfalatot. Pontosabban: a jutalomfalatban részesülésének megvalósult tényét. A *De hát az előbb adtam neked, Zazi!* mondatra bármikor képes az általa ilyen esetekre kidolgozott hülyekutyapofát vágni, és elhitetni aktuális áldozatával, hogy ő, Zazi, még soha a bűdös életben nem kapott senkitől semmilyen jutifalatot, sőt hogy neki, Zazinak, valójában halovány fogalma sincs ennek a szónak a jelentéséről.

A Zazi, *ne szórakozz már!* felszólításra srégen jobbra döntött fejjel és összeráncolt homlokkal válaszol. *Ki szórakozik itt?* – kérdi. *Ez itt hót komoly dolog. Szóval, aggyámá. Nem én ne szórakozzak, hanem te ne szórakozzá!*

A mi kutyánk művelt, mondhatni, nemzetközi kitekintéssel rendelkezik. A távol-keleti gasztronómia kiváló, nagyon óvatos, mondhatni körültekintő ismerője. Ez onnan tudható, hogy az utcán széles ívben kerüli el a szembejövő kínaiakat és koreaiakat.

A mi kutyánk mindentudó. S mint ilyen, természetesen azt is tudja például, hogy szereti a sajtot. Kap is belőle mindig. De meg van győződve arról, hogy mi az ő sajtját esszük el előle, amikor nem az egész adagot adjuk neki. Pontosan tudja, hogy olyankor vakmerő sajtrablás történik, aminek ő a szerencsétlen áldozata. Pedig ő a sajtszabadság elkötelezett és feltétlen híve. Ha tehetné, forradalmat robbantana ki *Szabad sajtot mindenkinek!* követeléssel.

A mi kutyánk gyakran alszik a mi macskánkon. Szerintem erre fontos oka van. Így akadályozza meg, hogy amíg alszik, a cica meg egye az ő otthagyt maradványait. Meg, hogy a sajátját is. A mi kutyánk, bizony, találékony.

Olyannyira leleményes, hogy például, ha tehetné, kifüggesztene a kapunkra egy táblát *Macska van eladó!* szöveggel. És képes lenne el is adni a cicát az első érdeklődőnek. Akár nulla forintért. Leleményes, ám életteretlen egy jószág.

A mi kutyánk logikus elme. Nem érdekli, hogy a szomszéd macskája ott grasszál előtte. Állítom, hogy az a dög azért jár át, hogy a saját önbizalmát növelje azzal, hogy egy kutya – EGY KUTYA! – nem meri megtámadni őt. Fejben már a Bátorság érdemérmét is odaadta magának, mint a svéd király a Nobel-díjat a híres elméknek.

Pedig Zazikutya nem nem meri, hanem eszébe se jut neki megtámadni azt a ciccancsot. Tudja, hogy a macska magától is hazamegy majd, a legapróbb hajkurászás nélkül. És roppant szimpatikusnak is tartja önmagát, hogy erre így rájött.

Előfordult, hogy épp a reggeli sétánkra indulva az eb kilépett az ajtón, és pont szembe találta magát az ott üldögélő melák macskával. Megállt és nézte. Szinte hallottam a párbeszédet kettejük között:

– Á, szép jó reggelt, kedves macska szomszéd, hogy szolgál a kedves egészsége? – kérdezte a mi kutyánk.

– Köszönöm kérdését, szomszéd, kiválóan vagyok – felelt udvariasan, a vendégjoggal nem visszaélve amaz. – És ön?

– Nekem is szép reggelem van. Csicseregnek a madarak, én meg nem csicseregek.

– Naná, hogy csicseregnek – mondta a macska. – Kihasználják, hogy az alkatomnál fogva sajnos lassan mozgok. A fene esne beléjük. Lennék csak soványabb, vagy a madarak dagadtabbak, már nem csicseregnének. Olyan csönd lenne itt, mint egy olyan kertben, ahol csönd van – tette még hozzá jobb híján.

– Szerencsétlen idöket élünk – felelt a Zazikutya. – Na, megyek, mert a gazdám már itt türelmetlenkedik nekem. Idegbajos szegény. Viszlát, szomszéd, egeres szép napot önnek.

– Önnek is, szomszéd. Egeretlent.

Hát körülbelül így zajlott a hangtalan diskurzus. Mintha csak az angol királynő és az amerikai elnök csevegett volna egymással. Az eger gasztronómiai célú említését leszámítva, mert olyat egyikük se fogyaszt. Legalábbis nyilvánosan.

Közben meg a kertünkben ideiglenesen állomásozó szomszéd macska sokszor komoly akadályt képez. Ott ücsörög az ajtónk-

ban mintegy bejutási torlaszként. Akkor a mi sétából jövő kutyánk tanácstalanul megáll. *Mennyémá, süsd meg, hiszen te laksz itt!* – noszogatjuk akkor. Már-már elindulna, de a zárt sorompót képező jószág csak nem akar felnyílni előtte. Így hát azt mondom neki, hogy *Sicc!* És akkor két lehetőség van. Egy: ő ezt a szót nem ismeri. Kettő: ismeri, de „Gyere ide és maradj itt!” jelentéssel. Merthogy nem mozdul. Meg se rezzen. (Bár a rezzenésével sem lennénk beljebb. Mármint a lakásban.)

Most azon gondolkodom, hogy legközelebb új eljárással próbálkozom. *Mélyen tisztelt macska, szeretnénk bemenni, ha meg nem sértjük tekintélyes személyedet. Szívünk minden melegével gondolnánk rád, amennyiben lehetővé méltóztatnál tenni számunkra a hazatérést* – mondom majd neki, remélve, hogy meg-esik rajtunk a szíve.

Igazán csak a kíváncsiság kedvéért meg kellene vizsgálni a világ összes macskáját, hogy akad-e közöttük egy, egyetlenegy apró, még csak nem is cica, hanem csak cic, amelyik tart a mi kutyánktól. De azt hiszem, nem lennénk olyat. Egyet sem. Nincs, nem lehet olyan hülye macska, amelyik félne tőle. Sőt. Még egér sincs olyan.

Volt, hogy a dolog odáig fajult, hogy az a hájfejű, kendermagos macska a nyitott ajtón bemerészkedett – igen, be-me-rész-ke-dett! – az előszobánk közepére. Ám a mi kutyánk csak állt és bámulta. Mintha azt hinné, hogy mi hívtuk meg azt a gazem..., illetve gazmacskát vendégségbe. *Zazi! Hát ez meg!?* – kérdeztük akkor egy emberként tőle, noha mi változatlanul két emberek voltunk. Ám ő csak bámult vissza ránk, mintha azt mondaná, *Háhisz én is pont ugyanezt akartam kérdezni tőletek.* Úgyhogy mindezek után kénytelenek voltunk mi elvégezni a házörző kutyai teendőket heveny siccegek közepette. Ő pedig csak csendben nézett bennünket.

Helyes – gondolta. *Ezért tartalak benneteket. Hogy őrizzétek a házat. Ha már vagytok, lássam is a hasznát.*

Egy másik éjszaka gyanús hersegésre ébredünk. Hát persze. Az eb talált egy almát és azt rágcsálta. Ragadozó létére. Alvás helyett. A mi kutyánk néha almászavarban szenved. De okos is. Mint a példából is látható, ha nem tud aludni, elfoglalja magát. És mellesken az én almámat.

A mi kutyánk időnként odajön hozzám és nyafizik. És kideríthetetlen, hogy miért. Mindene megvan. Szerintem ő se tudja az azértot a miértre. Tehát odajön hozzám, hogy megkérdezze: *Te, én most mér nyafizok? Van valami ötleted?* Lám, a mi kutyánk milyen okos! Ha nem tud valamit, akkor megkérdezi.

A mi kutyánk igazi táltum. Noha az állatrendszertanban teljesen távol helyezkedik el a madaraktól, sőt még csak nem is tojásrakó emlős, mint például a kacsacsőrű, vagy a hangyászsun, mégis feltalálta a kutyafészket. A kutyafészkek pokrócból vagy ágyneműből, esetleg puha párnából készül, és arra szolgál, hogy a szegény, alvásban elfáradt ebnek legyen hol meghúznia magát annak érdekében, hogy kialhassa az alvást, mielőtt ismét aludnia kellene. (És természetesen annak érdekében is, hogy a szegény gazdiknak viszont ne legyen ilyen helyük.)

A kutyafészek a legtöbb fészektől eltérően nem faágakon található, hanem ágyon, vagy fotelben, netán szőnyegen. Ez azért van így, mert a mi kutyáknak nincsen szárnya, hogy fölrepülhessen a fára, de ennél sokkal fontosabb a tény, hogy a mi kutyánk lusta, mint egy porcelánlajhár. (Egyébként csak az igazság kedvéért: a mi kutyáknak már volt szárnya. Ugyanis lopott már el az asztalról egyet rántva, ami eredetileg egy csirke tulajdona volt, és amiért meg is kapta a megfelelő jelzőkkel tarkított leszúrást, de megérte neki. Legközelebb se negligálna egy, a megtévesztésig gazdátlanoknak tűnő rántottcsirke-alkatrészt. Legszívesebben folyamatosan és nagyon együtt lenne egy-egy csirketartozékkal. Sülve-főve.)

A mi kutyánk bölcs. A helyzetfelismerő képessége briliáns. Sebesen menekül ki a szobából, ha a bekapcsolva maradt tévében

rajtaütésszerűen parlamenti közvetítés kezdődik. De ha azonnali hatállyal rávetjük magunkat a távirányítóra, amitől az országházi atrocitás menten elmúlik, és a műsor valami elviselhetőbbé csap át, akkor visszamerészkedik, bár szemrehányóan néz ránk. Mi meg ennek következtében nagyon szégyelljük magunkat. Szinte megsemmisülünk. Mert tudjuk, hogy a törvény bünteti az állatkinzást. És egy ostoba képviselői blabla annak a minősített esete. Vagy inkább minősíthetetlen.

A mi kutyáknak semmit se kell kétszer mondanunk. Sőt egyszer se. Úgyis magasról, nagy ívben tesz rá. Ez is azt bizonyítja, hogy a mi kutyánk agyas. Nem teljesít parancsokat vakon, ehelyett elérte, hogy mi hajtsuk végre az övéit. Pontosan érti, hogy a gazdi parancsa mind hülyeség. Tapasztalatból tudja, hogy ha nem hajtja végre, amit mondanak neki, akkor nem történik semmi. És akkor se, ha végrehajtja. Se haszon, se kár.

A mi kutyánk okos. Nem ugrik be minden hívásnak. Pontosabban egynek se. És nem jön oda, amikor azt mondjuk neki, hogy jöjjön. Úgy van ezzel az odajövással, hogy ha valaki találkozni kíván vele egy fontos ügyben, akkor majd az illető odaballag hozzá. A színe elé. Ha VALÓBAN FONTOS ügyről van szó. Ha pedig mégse megy oda, akkor a dolog nem is fontos, tehát odamenésre se érdemes. Mohamed és a hegy esete. És a mi kutyánk erről költött is egy költeményt.

Azt egyébként a körmével karcolta a párnája mellé a padlóra, amikor egyszer tévedésből ébren volt. A mű két vonalból áll (egy vonal – egy szó), az egyik egyenes, a másik kissé görbe. És én műfordítottam le magyarra:

Hegy
Megy.
(Zazi verse)

Ám a másik gazdája, az időnként szoknyában járó, szintén átültette a mi nyelvünkre. De az ő fordításában a szöveg másképpen cseng. Amikor meglátta a kutyarovásírást, akkor hosszabb, művebb irodalmi változatot készített, idézem: *Zaziterosszkutya kicsi-náltálmámegin!*? Ez is két szavas variáció, és ez se csúnya, sőt az érzelmi ereje felülmúlhatatlan. De nekem mégiscsak a rövidebb tetszik. Az szerintem sokkal pontosabban adja vissza a mű gondolatiságát és a költő személyiségének lélektani mélyrétegeit. Azonfelül pedig félreérthetetlenül látszik a padlón, hogy mit csinált az eb már megint, tehát a világ legfeleslegesebb dolga megkérdezni tőle.

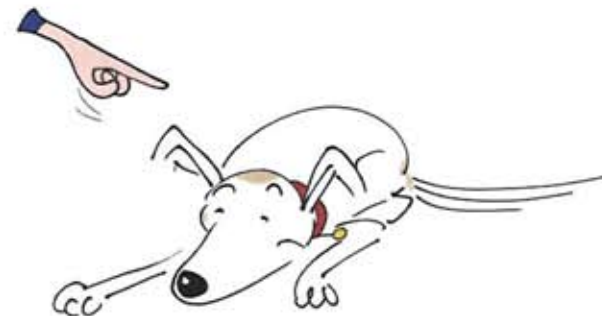
Ezért hát fogadjuk el az általam átültetett rövid verziót hivatalosnak, már csak azért is, hogy majd, amikor érettségi tétel lesz belőle, akkor könnyebb dolga legyen a vizsgadruktól amúgy is zizi diákoknak.

A mi kutyánk értelmes: nem hozza oda parancsra többek között a papucsomat sem. Ennek két egyszerű magyarázata van. Egy: nincs papucsom. Kettő: ha lenne, a mi kutyánk akkor se hozná oda, mert feleslegesnek tartaná odahozni, tekintve, hogy szerinte tök mindegy, hogy hol lenne a papucsom, ha lenne. Ezért nem is kérem papucsodahozásra, tekintve, hogy ha kérném, akkor én komplett hülye lennék, azaz mehetnék politikusnak.

A mi kutyánk nem ül le és nem fekszik le parancsra. A legtöbb alkalommal azért nem, mert már rendszerint ül vagy fekszik. Leginkább az utóbbi.

A mi kutyánk bölcs. Nem hamarkodik el semmit. Nem reagál többek között az irgum-burgum kifejezésre sem, amelyet akkor próbálunk alkalmazni nála, amikor valami nem helyeselhető cselekedetet követ el. Azaz napi többszöri gyakorisággal. Már megpróbálkoztunk a fenyegetéssel is, vagyis, hogy az irgum-burgum közben figyelmeztetően felemeljük a mutatóujjunkt is. Ez részben be is válik, hiszen, ha a mi kutyánkat semmire sem, de bennünket viszont arra figyelmeztet, hogy a próbálkozásunk egy teljesen felesleges, amatőr, átgondolatlan feltételezésen nyugszik. Azon, tudni illik, hogy a mi kutyánkat bármivel is engedelmes kutyává változtathatjuk. Ez még Uri Gellernek se sikerülne, hiába is mondaná neki, hogy *Múkoggy!*

A mi kutyánk játékos. Hengergőzik. De nem ám érthető helyeken, mint például a szőnyegen, padlón vagy kövön! Hanem porban, sárban, fűnyíróból kiöntött fűben, eperágyás közepén, összesöpört avarban, ruhásszekrényben. Hiába mondjuk neki, hogy *Nem hengergőzik a kutya!*, ő meg se hallja.

Azt gyanítjuk, hogy netán a hengergőzés időlegesen megszünteti a hallást. Ki kéne próbálnom, hogy valóban így van-e. Mondjuk,

szilveszterkor, amikor az agyaroggyantak petárdáznak, elkezdhet nekünk hengergőzni. Ha nem hallanám a robbanásokat, akkor a teóriám bizonyítást nyerne. És akkor a tévé által közvetített összes politikusi beszéd alatt is hengergőznöm kellene. Már, ha nem érdekelnének ezek a szónoklatok. És nem. Nem érdekelnék. Magam se értem magamat, de nem.

A fénysebességnél nincs gyorsabb az univerzumban, állította Einstein. Kijelenthetem, hogy Albi bá súlyosan elhamarkodott kijelentést tett. Mert a korkülönbség okán nem látta a mi kutyánkat a teli kajatányérja felé szaladni. A mi kutyánk helyzetfelismerő képessége a fénynél sebesebb. Amikor az étel megjelenik az eb látási horizontja bármely pontján, legyen bármilyen messze is tőle, egy szempillantás alatt győzi le a távolságot. Mintha a teleportációt találta volna fel. Egyik pillanatban ott, a másikban a tányérjánál. Pikk és pakk. A kaja pedig olyan gyorsan és maradéktalanul tűnik el, mint a közpénz. *Gasz-tro-nó-mi-a!* – próbálom nevelni a bárdolatlan ebet, de hiába. *Zaba no, étkezés jessz, haver,* mondom neki, de hiába. Egy slukkra nyeli be az egészet, mint tanyasi ember a fagyállós bort.

Az igazság kedvéért ehhez persze hozzá kell tennem, hogy hiába is kínálnám például kaviárral és pezsgővel. Képtelen lenne akár a legalapvetőbb illendőség szabályait is követni. Fú! Nagyon égnék miatta, ha mondjuk, az angol királynő hívná meg őt vacsorára. De persze Öfelsége is feszélyezve érezné magát. Szinte biztos, hogy kettejük

közül a mi kutyánk büfögne hangosabban. Kifejezetten örvendetes hát, hogy az idős hölgy eddig nem küldött a mi kutyánknak meghívót. Mert akkor ki kellene találnunk valami hihető indokot, amivel kimentenénk a Zazikutyát. Na, de a királynénit átejteni, azt se illene. Ráadásul a mi kutyánkat se lehetne semmivel távol tartani, ha meghallaná a vacsora szót. Még a királynő jelenléte se fogná vissza őt.

Ámde nemcsak a mi kutyánk zseni. Mi is azok vagyunk. Mi is, tekintve, hogy nem inkább egy repülő hernyót fogadtunk örökbe, de még csak nem is egy egyszarvút. Púpos tevét is lehetett volna, de mi azt se. Minekünk kutya kellett. De nem ám akármilyen kutya! Hanem a Zazi. A választásunkat nem tudom másnak be tudni, mint a zsenialitásunk cáfolhatatlan bizonyítékának. Mert a mi kutyánknak nincsen párja. És nemcsak azért sincs, mert nem fogadtunk örökbe mellé egy másik ebvadállatot. Hanem mert nem is találhattunk volna olyat, amelyik a mi kutyánkhöz felért volna. (Itt kell megjegyeznem, hogy az emberek igen szerencsések. Ugyanis mindegyiküknek a saját kutyája a világ legjobb ebe.)

És ha már itt tartunk, a mi kutyánknak még a neve se stimmel. Amikor először találkoztunk vele az ideiglenes befogadónál, azt láttuk, hogy kijön az ajtón egy tökmag, helyenként sötétfehér, más helyenként világoskoszos állat, és nem vesz tudomást a jelenlétünkről. Határeset, jegyeztük meg, utalva ezzel arra, hogy amit látunk, az bizonyos jelek alapján majdnem kutyának tűnik, de azért a látvány erős kétségeket hagy bennünk efelől. Vagyis voltak bizonyos kétségeink az állatrendszertani besorolásával kapcsolatban.

Végül Nekünk már úgyis tök mindegy alapon örökbe fogadtuk. És – noha hatalmas volt a kísértés – mégse neveztük el őt Határesetnek.

Zazi lett, amit ma már nagyon bánunk. Ugyanis sokkal viccesebb lenne, ha a *Határeset, ide gyere!* parancsra nem jönne oda hozzánk az eb soha, mint hogy a *Zazi, gyere ide* felszólításra nem mozdítja a füle botját se (ahogyan az manapság is történik).

A mi kicsinek mondható kutyánk neve tehát Zazi lett. Amennyiben hatalmas termetű volna, akkor természetesen Bazi lenne.

MOST PEDIG A ZAZIÉ A SZÓ

Merthogy vitathatatlanul jogos az a kutyai – mondhatnám: ebi – igény, hogy ő is megszólalhasson, mintegy hozzátéve a gondolatait az eddigiekhez. Íme, tehát a mi kutyánk mondandója a *Hallgattassék meg a Zazi is!* mozgalom keretében. (Megjegyzés: hejesírás dolgában igyekeztem a Zazikutya zseniéhez illően pontosan lejegyezni becses gondolatait.)

Halló, itt a Zazi beszél. Hogy is kezdjem... izé... igen, az izé pont jó lesz. Én is pont erre gondoltam. Tehát akkor izé. Töredelmesen kell bevallanom, hogy nem volt igazam. Tévedtem. Hibáztam. Elbaltáztam, amikor azt állítottam, hogy az én gazdáim hülyék. Hogy ketytyósok. Hogy bumburnyák. Hogy hígagyú tökfilkók. Hogy félkegyelműek. Mert nem, nem, nem és nem azok! Mégse nem! NEM VOLT IGAZAM! De most már van. Mert beláttam, hogy az én gazdáim mégiscsak magas észbeli képességekkel rendelkeznek. Hogy igenis egészkegyelműek.

Az én gazdáim zsenik. Zsenik, zsenik, zsenik. Zsenik, hiszen engem választottak maguknak. És jól dönteni csak az intelligens emberek képesek. Hiába volt nekik itthon abban az apró, polcos szobában, amibe én is alig férek be – ők meg valami sájpznak hívják –, szalonnájuk, jól ismerték a bölcsességet, hogy szalonnából nem lesz kutya. Ezért felismerték, hogy ha szükségük van rá, akkor szerezniük kell egyet. Az én képem meg ott volt egy rakat kolléga fotója között az itnereten, vagy inerteten, vagy min, és az én gazdáim jó érzéssel engem választottak ki. Bolondok lettek volna, ha

nem így tesznek. De így tettek. Tehát nem lettek bolondok. Hanem mérhetetlenül okosakká váltak ők. Bölcsökké. Vág az eszük.

A felfogóképességük például hibátlannak mondható. Minden esetben felismerik, ha én valamit kunyerálni kezdek. Ez azért is fontos, mert én minden esetben valamit kunyerálni kezdek. Ez úgy szokott lenni, hogy ők valamit esznek, én meg leülök és nézek a szememmel. Nagyon nézek. Az erre a célra kitalált kolduskutya-ábrázatommal. Van, hogy ezzel a módszerrel akár a fele húsadagjukra is sikerül szert tennem. De lám, milyen humánus, illetve kutyánus vagyok én, a köretüket és a savanyúságot mindig meghagyom nekik. Megehetik teljes egészében. Van, hogy kitolnak velem: direkt kukoricát, sárgarépát, banánt és hasonló silány anyagokat esznek, szerintem merő bosszúból.

A sajtot, na azt naaagyon bírom. De sajnós ők is. És nekem mindig kevesebbet adnak, mint amennyi járna. Nem hiszem, hogy magukat jobban szeretnék, mint engem, de hogy a sajtot viszont igen, az tuti. Szerintem meg kellene egyeznünk úgy, hogy mindkét félnek jó legyen. Mondjuk, az enyém lenne a sajt, és övük belőle az összes lyuk. Ezt fair megosztásnak érezném.

Voltak idők, bizony, hogy voltak, amikor az én gazdáim a krónikus hiperhülyék erős benyomását keltették bennem. De ma már mást gondolok róluk. Mert az évek bebizonyították, hogy zsenik ők. Oké, van, hogy feledékenyek, néha meg tévednek. Meg félreértenek, meg nem értenek, meg ilyenek. De az nem vészes, sőt belefér. Emberek vagyunk, nem?

Az én gazdáim intelligensek. Ezért hihetetlen máig is, hogy a megismerkedésünk után először Határesetnek akartak elnevezni. Ez még a Téglagyári Megálló nevű ebkolléga pederc... percedensénél is sokkal súlyosabb lett volna. *Határeset, gyere sétálni! Határeset, köpöd ki a cicát? Határeset, takarodj a fotelből!* Ezt hallgathattam

volna reggeltől estig. Hacsak nem beszélnének álmukban, mert, ha igen, akkor még éjjel is.

Végül letettek a merényletszámba menő tervükről, és inkább a Zazi nevet adták nekem. Szerencséjükre. Mert ha mégis Határeset lettem volna, akkor én meg az egyiket ki sem mondom minek, a másikat meg pláne nem árulom el, minek hívnám. Legyen elég annyi, hogy ezek a nevek semmiképp sem a Nobel-díj várományosait idéznék fel a hallgatóban. Mindenképpen a jujj!-kategóriába tartoznának. Tenném ezt annak ellenére, hogy egyébiránt intelligensek, ahogy azt már voltam szíves említeni.

Kínzó kérdések

Az én gazdáim éles elméjűek. Ám néha mégis olyan furcsák. Mondok egy példát. *Nem hengergőzik a kutya!*, mondják mindig, amikor épp hengergőzők. Nem hengergőzik a kutya. Na, de melyik kutya nem hengergőzik, ha én akkor momentán hengergőzők? Van itt netán egy másik kutya, amelyik viszont nem hengergőzik? Nincs. Miért mondják hát azt, hogy nem hengergőzők, amikor hengergőzők?

És ugyanezt adják elő a hurcolászással is. Épp egy papucsot hurcolászok, amikor azt a téves megállapítást hallom, hogy miszerint *Nem hurcolászik a kutya!* Pedig dehogynem. Éppen, hogy igen.

Az én gazdáim nem szeretik, ha nyalogatom a lábamat. És olyankor megkérdik, hogy (idézem): *Mit csinál a kiskutya már megint?* Nem értem. Ezek jól látják, hogy a lábamat nyalogatom, és nem ismerik fel, hogy az egy egyszerű lábnyalogatás? Mit csinálnék, hallod? Éppen koktélokat szopogatok a Bahamákon. Ezt felelném szívem szerint, ha nem tisztelném az eszüket.

Ja, igen: és ráadásul valamilyen okból ezeket a mondatokat kivétel nélkül egy szóba mondják, Ha így haladunk, ezáltal lassacskán tők új, tők felesleges szavak garmadája születik meg az élő nyelvben. Nemugrálakutya, nemfejelileacicátakutya, viselkedikakutya, nemszörözösszemindentakutya, nemkunyerálakutya, nemrohangászikakutya, meg ilyenek. Kérdés, hogy a Tudományos Adaké... Akadémia mikor fogadja el hivatalosan is e kevesebb mint sikeres nyelvújítási kísérletek eredményeit.

Az én gazdáim okosak. És mégis állandóan irgum-burgumoznak nekem, én meg egy morzsányit se értem, hogy miért teszik ezt. Irgum-burgum, irgum-burgum, mondják. De lehet, hogy irgom-burgom az. Sőt tuti. Jobban is hangzik. Na, most. Túl azon, hogy

sejtelnem sincs arról, mit jelent ez a cucc, ráadásul még egy nagy marhaság is. Ugyanis a legjobb tudomásom szerint nekik se irguk, se burguk nincsen. Nekem se sincs se irgom, se burgom. Most akkor mi van? Idegesítő ez a dolog. De jó lenne egy irgom-burgom-talanított világ! Ez a minimum, amit egy ilyen kiskutya, mint én, megérdemelne.

Az én gazdáim amúgy semmit nem mondanak nekem kétszer. Hanem sokkal többször. De én teszek rá. Minél többször hallom, annál inkább.

Ahogy asszem, már említettem, az én gazdáim zsenik. Ezért tökéletesen érthetetlen, hogy gyereidéznek, meg idegyeréznek nekem, amikor ők azok, akik lusták odajönni hozzám. Nem hajlandók megtanulni, hogy a helyes formula az *Óh, hatalmas és imádott kutya! Alázatosan kérjük Önt, hogy amennyiben az ideje megengedi, fáradjon közelebb hozzánk* lenne. De ettől függetlenül tényleg van eszük ezeknek. Csak, mint látjuk, gyerekoszobájuk nem volt nekik.

Jó kutya. Jó kiskutya – mondogatják a gazdáim számtalanszor nekem, és olyankor többnyire jól fejen is simogatnak. Naná, hogy jó vagyok. Majd ha elromlok, akkor majd elvisznek a dokihoz (őt, meg kell mondjam, utálom, mint a savanyú káposztát), aki megjavít, és akkor utána megint jó kutya leszek.

Az én gazdáim nem hordanak szájkosarat. Pedig rájuk férne, különösen a női egyedre.

És ha már nála tartunk: ő, vagyis a női gazdám, noha határozottan értelmesnek mondanám, sajnos súlyos memóriagondokkal küzd. Gyakori emlékezetkiesése van szegénynek. Aszongya például nekem – idézem –, *Állj meg!* Majd pár másodperc múlva megkérdi tőlem, hogy *Mit mondtam?* Minthogy nem felelek neki, megismétli egy kicsit hosszabban is: *Mit mondtam neked?* Aztán következik egy még részletesebb ismétlés: *Mit mondtam én neked?* És ez sajnos

sokszor előfordul teljesen különféle mondatokkal kapcsolatban. *Tessék abbahagyni! Gyere ki a vödörből! Ne taposd össze az epreket! Menj arrébb! Fújnemszabad! Meg ilyenek.*

És ugyanide sorolom azt a gyakorta feltett kérdést is, miszerint *Hát kinek beszélek én?* Ez a formula rendszerint az után szokott elhangozni, ha a gazdám mond valami teljesen lényegtelen. Mondjuk, hogy ne egyem meg az általa a földre ejtett rántott húst. Ekkor feltehetőleg elbizonytalanodik, és hozzám fordul, bízva abban, hogy majd én meg tudom mondani neki, hogy ő kinek beszél. Na de miért pont én? Hát honnan tudjam? Teljesen rossz személynél érdeklődik. Ezt azonban ő nem ismeri fel, ezért ismételtelen nálam próbál érdeklődni. *Hát kinek beszélek én?* – kérdi megint, pedig már elsőre is hallottam, de lövésem sincs, hogy mi a helyes válasz. Ezzel a gond az, hogy sokkal gyorsabban fel tudnám falni például azt a vacak kis husit, ha nem zavarna állandóan ezzel a kérdezősködéssel.

Ezek persze csak példák a sok, általa elfelejtett mondat közül. Sajnálom őt. Roppant nehéz lehet ilyen lyukas emlékezőképességgel, vagyis emlékezőképtelenséggel élnie.

Az én gazdáim nem kertének... izé... kretének. Szeretik a sajtot. Például az elemtálit, a tarpistát, morazellát, a parme... partizánt, a kamabmert, a csedárdot és így tovább. De a megkérdőjelezhetetlen okosságuk ellenére azt hiszik (tévesen), hogy nekik pont az én sajtomat kell enniük. Én kapok egy-két falatot, ők meg mind felfalják a maradékot. Behabzsolják! Belakomázzák! Pedig hát ennek szabályszerűen pont fordítva kellene lennie. Tehát durva jogtalanság történik az én káromra. Teljesen kiborítanak ezek.

Az én gazdáim néha morcosak. Ez azt jelenti, hogy olykor morcuk van nekik. Hogy mi az a morc, azt nem tudom. De valami rosszkedvű izé lehet. Mert olyankor nem nevetnek, és nem kedve-

sek. Sőt. Kedvtelenek. Ez volt például, amikor legutóbb egy picikét sárosan kerültem elő az erdőből. Akkor például azt kérdezték tőlem, hogy idézem: *Hogy nézel ki?* Ami már önmagában érthetetlen, tekintve, hogy én nem láttam magamat, ők viszont engem igen. És akkor tőlem kérdezik, hogy hogy nézek ki. Ám ez még nem volt elég. Még azt is megkérdézték tőlem, hogy hogy lehetek „ilyen” nyakig sáros, mocskos disznó. Pedig jól látták, hogy hogy lehetek. Amúgy meg a disznót külön kikérem magamnak, egyszersmind vissza is utasítom még visszamenőleg is. És még akkor is, ha ettől megint morcosak lesznek.

Az én női gazdámnak persze vannak egyéb furcsa kérdései is. A leggyakoribb és egyben legbizarrabb ezek közül a *Zazi! A füleden ülsz?* Nem. A fenekemen. És a füleim nem onnan nőttek ki. Hanem a fejemből. Hogy is néznék ki két sejhajfüllel, atyáé!

És a fejemen meg sose ültem, még egy pillanatra se. A macska fején már többször is, de olyankor meg az a kérdés hangzik el a nőtől, hogy miszerint *Zazi! Mit csinálsz? Normális vagy te?* Ebben meg az a különös, hogy egyrészt tisztán látható, hogy éppen mit csinálok, másrészt pedig köztudott, hogy én nemcsak, hogy teljesen normális vagyok, de meglehetősen pengeelméjű is. Precízen fogalmazva: egy génius. Tehát ez a kérdés is értelmetlen.